

[Edel Saunte.]

nordisk statsborgerret. Jeg er ikke enig med det ærede medlem, når han mener, at dette lovforslag ikke opfylder disse formål. For mig er det vigtigste dette, at danske kvinder nu bliver beskyttet i så vid udstrækning som muligt mod at miste deres danske indfødsret, og det forekommer mig, at det ærede medlem må have en troldsplint i øjet, når han i dette forslag kan se forberedelsen til en politistat. Det har altid, eller i hvert fald siden 1898, været således, at danske kvinders udenlandske mænd ikke blev stillet på nogen måde bedre end enhver anden fremmed, medens de danske mænds udenlandske hustruer straks fik dansk statsborgerret. Nu bliver de ligestillet, og jeg tror, det er rigtigt, at man ligestiller dem.

Men hvis det ærede medlem virkelig mener, det er så katastrofalt, at man skal søge naturalisation, når man gifter sig med en dansk statsborger, vil jeg gerne spørge, hvor det ærede medlem har været i kampen for at beskytte de danske kvinder, som ikke har haft mulighed for at få deres udenlandske mænd ind i landet. I så henseende har vi i de år, vi har behandlet sagen fra kvindesagsside, ingensinde mærket nogen interesse hos det ærede medlem for at give de danske kvinder, der var gift med udenlandske mænd, lov til at få deres fremmede mænd hjem. Jeg tror, forholdet er det, at man i denne sag efter det ærede medlems mening kommer til at genere en dansk mand — eller kan komme til at gøre det —, der har været så uheldig at få en uheldig kone, og så er det ærede medlem straks interesseret. Derimod, så længe der var tale om at hjælpe en dansk kvinde, var interessen ikke så varm.

Jeg tror imidlertid, det er vigtigt, at enhver fremmed statsborger, der gifter sig med en dansk statsborger, hvadenten det er mand eller kvinde, bør naturaliseres for at opnå dansk statsborgerret, og denne min tro støtter jeg på dette, at vi altid her i landet har været af den opfattelse, at statsborgerforholdet var meget vigtigt. Det fremgår ganske simpelt af vor grundlov, der fastsætter, at indfødsret kun kan erhverves ved lov, idet opfattelsen er den, at statsborgerretten vel er en privatsag, men også en sag, som vedrører hele det samfund, der skal optage disse nye samfundsmedlemmer. Jeg tror, det er et rigtigt synspunkt, der her er lagt til grund i vor grundlov, og jeg tror, at den lov, der her foreligger, i virkeligheden medfører, at dette synspunkt får ret og bliver gennemført i praksis.

Vi må jo erkende, at hidtil har vi haft to måder at erhverve dansk indfødsret på, en,

der efter min opfattelse var rimelig og korrekt, nemlig gennem lovgivning og efter en grundig undersøgelse af vedkommende persons forhold, og så en anden måde, der efter min mening har været i strid med grundloven, nemlig at en hvilken som helst ugift mand kunne bestemme, hvem der skulle være dansk statsborger, hvis han vel at mærke selv var dansk statsborger; her kunne altså enhver mand bestemme, at nu skulle det og det individ være dansk statsborger, og det anså jeg for uheldigt.

Når det ærede medlem sammenligner denne lov med Nürnbergerlovene, synes jeg, det ærede medlem i nogen grad skyder over målet. Nürnbergerlovene var jo love, der havde helt andre formål, og som havde helt andre resultater, nemlig at man overhovedet ikke kunne gifte sig med den, der ikke var godkendt efter Nürnbergerlovene. Her er der jo ingen, der vil forhindre folk i at gifte sig; man kan frit gifte sig, og der er ingen, der lægger sig i vejen for, hvorvidt et ægteskab skal bestå eller ikke bestå.

Jeg er også af den opfattelse, at denne lov er nødvendig på grund af den udvikling, der sker i verden, fordi vi derved undgår en hel række tilfælde af dobbelt statsborgerret, som er overordentlig uheldigt, og som vil blive hyppigere og hyppigere, jo flere lovgivninger der går over til at anerkende kvinderne som selvstændige statsborgere.

Til det ærede medlem fru Elin Appel vil jeg gerne sige, at jeg sådan set er enig med det ærede medlem i, at spørgsmålet om barnets statsborgerret er et spørgsmål af overordentlig vigtighed, men jeg er ikke enig med hende i, at man ikke har taget spørgsmålet op til behandling. Allerede i 1937 blev der om dette problem afgivet en betænkning, som blev indsendt til indenrigsministeriet fra kvindeorganisationerne; denne betænkning blev undergivet en meget grundig behandling i indenrigsministeriet, og vi førte dengang en række forhandlinger derom. Det er også blevet taget op til behandling ved denne lejlighed og er også blevet drøftet ved de mellemskandinaviske forhandlinger. Om den vej, man har fundet, er den rigtige, kan måske være et tvivlsspørgsmål, men jeg tror, den har den fordel, at vi ikke får dobbelt statsborgerret for børn, således som man meget nemt kunne få, hvis børnene fulgte både faderen og moderen med hensyn til statsborgerret. Man har her fulgt samme regler som ved værgemål, at man, når der skal vælges, vælger faderens statstilørsforhold. Det kan diskuteres, om man ikke lige så godt kunne vælge moderens, men vi lever jo nu i en væsentligt mandsstyret stat, og